

‘Het wordt me als eenpittertje gegund’

Het lijkt alsof in Haarlem geen netwerkborrel of receptie voorbijgaat zonder hem. Herman Opmeer valt met zijn opvallende outfit ook moeilijk te missen. Hij geneert zich niet voor vuurrode schoenen, pimpelpaarse stropdassen, knalroze poloshirts en opzichtige pochetten. Maandag viert de 53-jarige Haarlemmer het tienjarig bestaan van zijn communicatieadviesbureau.

Opmeer besloot in 2009 voor zichzelf te beginnen toen zijn functie bij vervoersmaatschappij Connexxion (voorheen NZH) door de nieuwe directie in Frankrijk inhoudelijk werd uitgekleeft. Hij schurkte daarvoor als landelijk voorlichter tegen de Raad van Bestuur aan, mocht strategisch meedenken en leerde hoe politieke spelletjes werden gespeeld.

Hij maakte de spelletjes van dichtbij mee toen het bedrijf door de overheid moest worden verkocht. Minister Zalm wilde een zo hoog mogelijke opbrengst, terwijl de directie zoveel mogelijk waarborgen wilde voor het personeel.

Van Opmeer werd gewiekst manoeuvreer geëist. Zo moest door hem op het juiste moment Het Financieel Dagblad worden ingeschakeld voor een publicatie. „Dat was een heel interessante periode waarin ik makkelijk m'n hand had kunnen overspelen.”

Buschauffeur

Opmeer was 43 toen hij na 21 jaar de tijd rijp achtte bij Connexxion te vertrekken. Hij begon er ooit als buschauffeur, net als zijn vader. Opmeer wilde tien jaar geleden op eigen benen staan. Bij dansschool-echtpaar Wim en Jacqueline Schröder, met wie hij in zijn jeugd bevriend raakte, zag hij wat het ondernemerschap inhield. Altijd veel

Hoe de voorlichter van Connexxion zijn eigen bedrijf opbouwde

risico's en verantwoordelijkheid, maar die weerhielden hem er niet van om Opmeer PR & Communicatie in te schrijven bij de Kamer van Koophandel.

Het eerste jaar als eigen baas werd hij parttime door zijn voormalig werkgever ingehuurd. Later werd hij onder meer ingeschakeld door de provincie Noord-Holland, het ministerie van Justitie en Veiligheid, het Gemeentevervoerbedrijf van Amsterdam, de gemeente Haarlem en ingenieursbureau Witteveen+Bos.

Ministerie van Financiën

Bij het ministerie van Financiën was hij zelfs kind aan huis. „Het is leuk als je een mooie opdracht krijgt voor zes maanden, maar dat zegt niet zoveel. Het is pas bijzonder als je vier keer wordt teruggevraagd. Dan zijn ze blijkbaar heel tevreden.”

Opmeer heeft meer trouwe klanten, mensen die zich jarenlang aan hem verbinden. Hij nodigt ze eens per jaar uit op zijn eigen borrel. Vaste bezoekers weten dat tijdens zijn speech stevast het moment komt dat hij volschiet. Sommigen plagen hem met zijn emoties. „Ik hecht nou eenmaal heel erg aan mijn vrienden, zakelijke partners en kennissen. Ik voel dat ze het me gunnen. Die mensen worden overal op borrels uitgenodigd, maar ze komen naar dat eenpittertje. Dat raakt me.”

Degenen die onbekend zijn met de gevoelige kant van Opmeer, leren zijn ware aard kennen bij het zien van de recent uitgebrachte documentaire Ogenscheinlijk Zorgeloos. Met drie vrienden bracht hij een week door in een villa in noordwest-Italië om met een camera erbij over het leven te praten. En dan niet over hun zakelijke successen, maar over persoonlijke kwesties.

Zo vertelt Opmeer openhartig over zijn privéleven, waarin hij lang verlangde naar een vrouw en kinderen. Het is hem niet gegeven. „Ik ben op een paar vrouwen waanzinnig verliefd geweest, maar dat was niet wederzijds of ze hadden al een relatie. Sindsdien heb ik een muur om me heen gebouwd, om te voorkomen dat ik weer zo'n diepe teleurstelling zou meemaken.”

Opmeer aarzelde niet om zijn

gevoelens met de wereld te delen in de documentaire. Al weet hij zeker dat hij er nog weleens mee om de oren wordt geslagen. „Er zullen 's nachts in de kroeg een keer vervelende vragen komen of ik geen homo ben, waarom ik niet op tinder zit of waarom ik niet gewoon naar de hoeren ga. Het zij zo.”

Huften & hofdames

Opmeer heeft een vermoeden waarom hij relationeel buiten de boot is gevallen. Hij wil te veel pleasen, het vrouwen te veel naar de zin maken. Hij heeft gemerkt dat dat 'heel beklemmend' kan werken. In de gelijknamige film uit 1996 van Eddy Terstall herkende hij zichzelf als 'hofdame' en niet als 'hufte' die zo goed ligt bij het andere geslacht. „Ik heb geprobeerd me een week lang als een hufte te gedragen, maar dat past niet bij me.”

Herman Opmeer: „Ik heb geprobeerd me een week lang als een hufte te gedragen, maar dat past niet bij me.”

Vrienden regelden een keer een blind date voor hem. Opmeer heeft zich nog nooit zo oncomfortabel gevoeld als die avond, in de schouwburg bij Lebbis. „Er hing een rare, verwrongen sfeer. Ik had het gevoel dat ik bij de rand werd gezet met het idee: nu moet je. Dat is niet mijn manier.”

Hij beschouwt het als een gemis, een leven zonder vrouw. Telkens terugkomen in een leeg huis, niemand om de dag door te nemen of wekelijks een bos bloemen aan te geven. Maar Opmeer staart zich niet meer blind op de liefde. „Een andere man wil bij wijze van spreken graag met me ruilen, omdat bij hem op de bank altijd die vreselijke vrouw zit als hij thuiskomt. Zo kan het ook zijn.”

Opmeer heeft gemerkt dat hij ook zonder partner oprecht gelukkig kan zijn. Genietend van zijn vrienden, van familie. Hij heeft de gave ontwikkeld vooral naar de

zonnige kant te kijken. Hij heeft het zichzelf aangeleerd toen dik twintig jaar geleden zijn zus overleed. Opmeer had door het grote verdriet het gevoel nooit meer plezier te kunnen hebben, nooit meer te kunnen lachen. Maar hij herpakte zich.

Italianen

Juist door de sombere momenten wil Opmeer levenslust uitstralen. Vandaar ook zijn bonte kledingkeuze, als barometer van zijn humeur. Hij spiegelt zich graag aan Italianen die zoveel aandacht aan hun uiterlijk besteden voordat ze over de lokale boulevard gaan flaneren.

De cultuurschok kon niet groter toen hij op vakantie was geweest in Cattolica (Rimini) en de volgende dag in Zandvoort zag hoe de bezoekers van Center Parcs erbij liepen tijdens hun avondwandeling. „Ik veroordeel niemand, maar

ik zou me er niet goed bij voelen. Ik heb meer met de Italiaanse levensstijl.”

Hij voelt zich ook zekerder als hij 'sharp dressed' naar een netwerkborrel gaat. Hij bezoekt er talloze per jaar. Desondanks zegt hij 'een soort schuchterheid' te hebben om op wildvreemden af te stappen. „Maar het hoort bij het ondernemerschap om mensen te ontmoeten. Ik heb het gemerkt in 2012 toen ik amper opdrachten kreeg. Toen had ik het netwerken verwaarloosd en kom je dus nergens meer binnen.”

Paniek

Bij economische tegenslag raakt Opmeer niet gauw in paniek. Hij is in staat snel zijn uitgavenpatroon terug te schroeven. Het gebrek aan een gezinsleven is daarbij een voordeel, hij hoeft alleen rekening te houden met zijn eigen kosten. „Daarom zal ik ook niet snel perso-

neel in dienst nemen.”

Opmeer werkt vanuit zijn huis in de Koninginnebuurt. Hij vindt het onzin veel geld uit te geven aan een bedrijfspan of een dure auto. „Daar wordt mijn werk niet beter van. Dus waarom zou ik het doen?”

Opmeer wil nog zeker een jaar of tien doorgaan met zijn bedrijf. Ambities? Hij zou graag een grote opdrachtgever in Rotterdam vinden. Hij kwam als kind vaak in de havenstad met zijn vader, die had gewoond in het nabijgelegen Ridderkerk. Opmeer houdt van de mentaliteit, van het aanpakken. Maar om in Rotterdam iets op te bouwen, zou hij moeten verhuizen. En dat is geen optie. „Ik kan niet buiten Haarlem. Ik moet op fietsafstand van de Grote Markt wonen. Ik heb ruim drie jaar in Bloemendaal gewoond, maar zelfs dat vond ik te ver.”

Arnold Aarts

FOTO UNITED PHOTOS/TOUSSAINT KLUITERS

Bij de première van Ogenscheinlijk Zorgeloos.

ARCHIEFFOTO